

Αμπετσένταρ (Abecedar/Абѣцедар): Η ιστορία του «μακεδονικού» αναγνωστικού - Πως οι ίδιοι οι Έλληνες συνέβαλλαν στην δημιουργία της «μακεδονικής» γλώσσας και οντότητας εκ του μη όντος

Ως γνωστόν, σύμφωνα με την επίσημη κρατική τοποθέτηση, μειονότητες στην Ελλάδα δεν υπάρχουν, εκτός από μία: την μουσουλμανική.

Πάντως άλλες μειονότητες -εθνοτικές, γλωσσικές, θρησκευτικές- δεν υπάρχουν: ούτε Εβραίοι, ούτε Ρομά, ούτε Βλάχοι, ούτε Αρβανίτες, ούτε Καθολικοί, Προτεστάντες ή Χιλιαστές.

Αλλά εκείνη η μειονότητα που ΔΕΝ υπάρχει ακόμα περισσότερο, είναι η ακατονόμαστη (ψιθυριστά...): μακεδονική, σλαβο-μακεδονική, ή σλαβόφωνη.

Κι όμως...

Το ελληνικό κράτος, που επί δεκαετίες αρνείται την ύπαρξη αυτής της μειονότητας, είχε τυπώσει το 1925 ένα αναγνωστικό στην (ανύπαρκτη) γλώσσα της, για να την διδάσκει στα σλαβόφωνα παιδιά της Βόρειας Ελλάδας.

Ήταν μία φωτεινή στιγμή, η συμμόρφωση προς τα άρθρα 7, 8 και 9 της «Συνθήκης των Σεβρών» που υπογράφηκε το 1920 με την εποπτεία της «Κοινωνίας των Εθνών» (προδρόμου του ΟΗΕ).

Ειδικά το άρθρο 9 γράφει: *«Σχετικά με την εκπαίδευση, η ελληνική κυβέρνηση στις πόλεις και περιοχές που κατοικεί μεγάλος αριθμός πολιτών οι οποίοι δεν ομιλούν την ελληνική, θα τους παραχωρήσει τις κατάλληλες διευκολύνσεις, ώστε να μπορούν τα παιδιά αυτών των Ελλήνων πολιτών στα δημοτικά σχολεία να μαθαίνουν την μητρική τους γλώσσα».*

Το βιβλίο αυτό ήταν το Αμπετσένταρ (Abecedar/Абѣцѣдар), ένα αναγνωστικό -ο Θεός να το κάνει- προχειρογραμμένο, με ανύπαρκτο φιλολογικό και γραμματικό υπόβαθρο, το οποίο υπήρξε προϊόν συμφωνίας μεταξύ δυο κρατών, της Ελλάδας και της Βουλγαρίας.

Ποιες ήταν όμως οι συνθήκες, κάτω απ' τις οποίες δημιουργήθηκε αυτό το αναγνωστικό;

Το μακρινό καλοκαίρι του 1924, στο χωριό Βαθύτοπος του νομού Δράμας, Έλληνες στρατιώτες επιτέθηκαν εναντίων 17 βουλγαρόφωνων υποψηφίων μεταναστών και τους σκότωσαν.

Η Ελλάδα και η Βουλγαρία, είχαν υπογράψει τη συνθήκη του Νεϊγύ τον Νοέμβριο του 1919, η οποία αφορούσε την αμοιβαία μετανάστευση των εκατέρωθεν μειονοτήτων.

Η συνθήκη του Νεϊγύ βρισκόταν σε ισχύ όταν έγινε το περιστατικό στη Δράμα.

Κατά την ισχύ της συνθήκης, σλαβόφωνοι βουλγαρικής συνείδησης που έμεναν στο χώρο της Μακεδονίας και της Θράκης, μετανάστευσαν στην Βουλγαρία. Στην Ελλάδα έμειναν σλαβόφωνοι ελληνικής συνείδησης και κάποιοι ουδέτεροι.

Η Βουλγαρία κατάγγειλε την Ελλάδα στην Κοινωνία Των Εθνών και η Ελλάδα πιεσμένη από το πρόσφατο γεγονός, ήρθε σε διαπραγμάτευση με την Βουλγαρία και υπέγραψε το περίφημο πλέον Πρωτόκολλο Πολίτη-Καλφώφ, με το οποίο αναγνώριζε βουλγαρική μειονότητα στην Ελλάδα. Το Πρωτόκολλο υπογράφηκε στις 29 Νοεμβρίου του 1924 και απορρίφθηκε από το ελληνικό κοινοβούλιο έπειτα από ψηφοφορία στις 2 Φεβρουαρίου 1925. Στην ουσία δηλαδή είχε υποθετική ισχύ δύο μηνών!

Η Ελλάδα όμως, είχε τη θέληση να εφαρμόσει και τις υποχρεώσεις της από την συνθήκη των Σεβρών, γι' αυτό και προχώρησε σε μια σειρά εκπαιδευτικών μέτρων για τις γλωσσικές μειονότητες, ένα από τα οποία ήταν και η σύνταξη ενός

αλφαβητάριου.

Το βιβλίο αυτό, όπως προαναφέρθηκε, ήταν το «Abecedar».

Μόνο που οι αγράμματοι πολιτικοί μας διαπίστωσαν ότι οι αναλφάβητοι σλαβόφωνοι της Μακεδονίας, μιλούσαν μερικές πάμφτωχες ανάμικτες διαλέκτους που δεν είχαν γραφή, άρα ούτε και λογοτεχνία. Οι αναλφάβητοι σλαβόφωνοι πληθυσμοί δεν καταλάβαιναν καλά ούτε τα Βουλγαρικά, ούτε τα σερβικά, ούτε τα ελληνικά.

Όταν ήρθε η ώρα, για την τότε κυβέρνηση, να παρέχει μόρφωση στη γλώσσα της υποτιθέμενης μειονότητας διαπίστωσε ότι δεν υπήρχε γλώσσα, με την επιστημονική της έννοια, παρά μόνον ανάμικτα φτωχά ιδιώματα που δεν θα μπορούσαν να είχαν καταγραφεί, συστηματοποιηθεί και διδαχθεί ποτέ.

Αντίστοιχα, δεν υπήρχε μία διακριτή μειονότητα με εθνικά χαρακτηριστικά. Αποφάσισαν τότε οι «φωστήρες» της εποχής να κάνουν μία ανόητη, ερασιτεχνική και αλλοπρόσαλλη ενέργεια, προκειμένου να μην κατηγορηθούν για αθέτηση της διακρατικής συμφωνίας με τη Βουλγαρία.

Τύπωσαν ένα σχολικό αναγνωστικό μέσω του οποίου θα γινόταν προσπάθεια να καταγραφεί το σλαβοφανές ιδίωμα της Μακεδονίας και να διδαχθεί στα παιδιά των σλαβόφωνων ως μητρική γλώσσα. Μόνο που το σλαβοφανές ιδίωμα ήταν εργαλείο επικοινωνίας όπως η γλώσσα των ναυτικών, και το χρησιμοποιούσαν και οι ελληνόφωνοι, και οι βλαχόφωνοι, και οι αλβανόφωνοι και σε καμία περίπτωση δεν αποτελούσε κριτήριο εθνικού διαχωρισμού.

Το κωμικό αυτό γεγονός της βιαστικής δημιουργίας, εκ του μηδενός, μίας νέας διδακτέας γλώσσας, από μία φτωχή και ανάμικτη άγραφη διάλεκτο, βάσει της οποίας δεν θα μπορούσαν να μεταφραστούν ούτε οι πρώτες δύο σειρές της Κοκκινοσκουφίτσας,...έκαναν σημαία τους οι εξίσου κωμικοί αυτονομιστές.

Οι πλακατζήδες αυτονομιστές θεώρησαν ότι οι διάφορες ανάμικτες κι αταξινόμητες πληθυσμιακές ομάδες συνιστούσαν το περήφανο «μακεδονικό» έθνος που διέφυγε από όλους τους ιστορικούς και περιηγητές της εποχής. Το τραγικό αυτο γλωσσικό πόνημα είχε σύντομη ζωή διότι βρέθηκε αντιμέτωπο με τη ρίζα ,δηλαδή με την ουσία του δυσεπίλυτου Μακεδονικού ζητήματος που αγνοούσαν οι τότε κυβερνώντες. Ευτυχώς που απέφυγαν να επαναλάβουν την ίδια κωμωδία με την Βλάχικη και της Αρβανίτικη διάλεκτο.

Το συνέταξαν ο Έλληνας εθνολόγος-γλωσσολόγος Γεώργιος Σαγιαξής (που σπούδασε γλωσσολογία στην Γερμανία με υποτροφία του Υπουργείου Εξωτερικών) και οι Έλληνες φιλόλογοι Ιωσήφ Λαζάρου και Ι. Παπαζαχαρίου, βλαχόφωνοι στην

καταγωγή, οι οποίοι γνώριζαν την τοπική -βουλγαρικής καταγωγής- σλαβική διάλεκτο που μιλιόταν στην Μακεδονία.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι η διάλεκτος ήταν μόνο προφορική και οι περισσότεροι δίγλωσσοι κάτοικοι της Μακεδονίας χρησιμοποιούσαν την ελληνική γλώσσα στη γραφή τους και όχι την βουλγαρική.

Οι Τούρκοι επί Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, έστελναν τις εντολές τους στα σχολεία, στα ελληνικά, διότι ήταν η πιο διαδεδομένη γλώσσα στα Βαλκάνια. Η Βουλγαρία ανέκαθεν είχε το δόγμα ότι η σλαβοφωνία είναι ένδειξη βουλγαρικής ταυτότητας.

Η Ελλάδα είχε την ειλικρινή πρόθεση να σεβαστεί τα γλωσσικά δικαιώματα των ελληνικής συνείδησης σλαβόφωνων πολιτών της, αλλά η διπλωματική «γκάφα» του Πρωτοκόλλου Πολίτη-Καλφώφ, δεν έπρεπε να επαναληφθεί στην συγγραφή του Abecedar. Έτσι τη θέση της παλιάς γκάφας, πήρε μια καινούργια, καθώς για να αποφύγουμε την δημιουργία βουλγαρικής μεινότητας, δημιουργήσαμε σε αντιπερισπασμό, μια ανύπαρκτη, την «μακεδονική».

Έτσι οι συγγραφείς του αναγνωστικού, δεν χρησιμοποίησαν την κυριλλική γραφή αλλά το λατινικό αλφάβητο -που χρησιμοποιούσαν οι πρώην επαρχίες της Αυστροουγγαρίας και αργότερα προσαρτημένες στο Σερβικό βασίλειο, Κροατία και Σλοβενία- με σκοπό να διαφέρει η νέα αυτή γραπτή γλώσσα από την βουλγαρική και να κατευναστούν έτσι και οι ανησυχίες των τότε συμμάχων Σέρβων για την αναγνώριση βουλγαρικών μειονοτήτων από την Ελλάδα στον ευρύτερο χώρο της Μακεδονίας.

Το βιβλίο, παρουσίασε «περήφανα» στην Κοινωνία των Εθνών ο Έλληνας επιτετραμμένος Βασίλειος Δερδάμης, στις 10-11-1925, λέγοντας πως «η μακεδονική γλώσσα είναι διαφορετική από την βουλγαρική και γι αυτό φτιάχτηκε αυτό το αλφαβητάρι της».

Αυτή ήταν η επίσημη θέση της ελληνικής κυβέρνησης - και ο λόγος που το βιβλίο δεν τυπώθηκε με κυριλλικούς αλλά με λατινικούς χαρακτήρες (για να ξεχωρίζει από τα βουλγάρικα).

Με αυτόν τον τρόπο, το ελληνικό κράτος, έβγαζε τον βουλγαρικό χαρακτήρα των δίγλωσσων κατοίκων της Μακεδονίας από πάνω τους.

Εξ' άλλου όμως, η κίνηση αυτή εκπορεύονταν κι απ' την πραγματικότητα. Με τις ανταλλαγές πληθυσμών που έγιναν εκείνη την εποχή...τελικά δεν υπήρχαν καν

μειονοτικές ομάδες (και ειδικά βουλγαρική) που να χρειάζονταν ή έστω να ζήτησαν τη διανομή αυτού του αποτυχημένου πονήματος κι αυτό ήταν το δεύτερο εμπόδιο για την ευρεία διανομή του. Άλλωστε μετά το Δημοτικό θα χρειαζόντουσαν νέα βιβλία για το Γυμνάσιο, σε μία διάλεκτο που δεν είχε, σε καμία περίπτωση, τα προσόντα να περάσει στο χαρτί ως κείμενο και ως γλώσσα λόγω του πολύ μικρού αριθμού λέξεων που περιείχε.

Η Ελλάδα είχε δεσμευθεί απονήρευτα να φροντίσει για την εκπαίδευση των μειονοτήτων εντός των συνόρων αλλά βρέθηκε μπροστά στην μακεδονική γλωσσική σαλάτα, όπου ήταν αδύνατο να ταξινομήσει κανείς τους Μακεδόνες σε εθνότητες αφού ο καθένας δήλωνε ότι αισθανόταν χωρίς να λαμβάνει υπόψη του τον αδερφό του που ενδεχομένως να αισθανόταν κάτι διαφορετικό. Και παρόλο που το Ελληνικό κράτος εκείνης της γραφικής εποχής είχε αποδεδειγμένα τη διάθεση να βοηθήσει τυχόν μειονοτικές ομάδες,...τελικά αποδείχτηκε στην πράξη και χωρίς συνομωσία ότι η μόνη διακριτή μειονοτική ομάδα που είχε ουσιαστική παρουσία ήταν η μουσουλμανική και η οποία είχε όλη τη βοήθεια από την Ελλάδα ώστε να μην καταπιεστεί ποτέ στο θέμα της θρησκείας και της γλώσσας. Έτσι οι μουσουλμάνοι, 100 χρόνια μετά, μιλούν και γράφουν άπταιστα τουρκικά και ελάχιστα ή καθόλου ελληνικά.

Η επιλογή της Αθήνας τέθηκε τελικά σε εφαρμογή με την έγκριση της Κ.τ.Ε.

Λίγο αργότερα κατατίθεται στο ελληνικό κοινοβούλιο διάταγμα για την ίδρυση σλαβόφωνων σχολείων, το οποίο παρέχει στους σλαβόφωνους της Μακεδονίας τρεις εναλλακτικές προτάσεις:

1. Λειτουργία σλαβόφωνων δημοτικών σχολείων, εφόσον το ζητήσουν γονείς τουλάχιστον 40 παιδιών ηλικίας 6 έως 12 ετών σε έναν οικισμό. Οι δάσκαλοι θα διορίζονταν από το υπουργείο Παιδείας.
2. Λειτουργία ιδιωτικών σχολείων με υποχρεωτική παράλληλη διδασκαλία σλαβικής και ελληνικής γλώσσας από εκπαιδευτικούς της δημόσιας εκπαίδευσης.
3. Φοίτηση των σλαβόφωνων μαθητών στα δημόσια ελληνόφωνα σχολεία με δυνατότητα παράλληλης διδασκαλίας της σλαβικής ως πρόσθετου μαθήματος.

Με την παρουσίαση του Abecedar από την ελληνική κυβέρνηση, στην Βουλγαρία υπήρξαν μεγάλες αντιδράσεις.

Το επίσημο Βουλγαρικό κράτος διαμαρτυρήθηκε στην ΚτΕ για την απαράδεκτη συμπεριφορά των Ελλήνων, οι οποίοι δεν χρησιμοποίησαν την βουλγαρική-κυριλλική γραφή στο βιβλίο και πανεπιστημιακοί Βούλγαροι καθηγητές έγραψαν στις εφημερίδες ότι η «χρήση λατινικού αλφαβήτου αποτελεί ύβρι για τους

Βουλγαρομακεδόνες και ότι θα υποβιβαστεί το πολιτιστικό τους επίπεδο σε ημιβάρβαρη κατάσταση»!

Στα τέλη του Ιανουαρίου του 1926, το Abecedar στάλθηκε δοκιμαστικά σε σχολεία της περιοχής Αμύνταιου.

Την 1η Φεβρουαρίου πραγματοποιήθηκε μεγάλο συλλαλητήριο διαμαρτυρίας στο Αμύνταιο με την συμμετοχή ελληνόφωνων και σλαβοφώνων, κακοποιήθηκαν λίγοι δάσκαλοι και τα βιβλία ρίχτηκαν στην φωτιά.

Μάλιστα, εκδόθηκε και ψήφισμα, το οποίο κοινοποιήθηκε στο υπουργείο Εξωτερικών και ζητήθηκε η μεταβίβαση του στη Κ.τ.Ε. Το περιεχόμενο του ψηφίσματος ήταν το εξής:

Απαξάπαντες κάτοικοι και γονείς τέκνων φοιτώντων σχολεία Σόροβιτς πληροφορηθέντες παρά τέκνων των εισαγωγήν διδασκαλίας σλάβικου ιδιώματος, συμεριζόμενοι δίκαιαν αγανάκτησιν και διαμαρτυρίαν τέκνων των δι' εισαγωγήν εν διδακτηρίοις ανεπιθυμήτου γλώσσης, συνέλθοντες σήμερον εν αγανάκτησει εις αυτόβουλον και αυθόρμητον συγκέντρωσιν ομοφώνως εκφράζομεν πόνον για τελούμενον ανοσιουργήμα ημητέρας Κυβερνήσεως διατάξας εισαγωγήν ανεπιθύμητου γλωσσικού ιδιώματος Ψηφίζομεν Εξορκίζομεν Κυβένησιν διαβίβαση Κοινωνίαν Εθνών έντονον διαμαρτυρίαν ημών τε και τέκνων δια τελούμενην βαρείαν προσβολήν εθνικής φιλοτιμίας και ελληνικής συνειδήσεως.

Διαπιστούμεν εμμονήν μέχρι θανάτου πάτρια θέσμια και ελληνικήν Μεγάλου Αλεξάνδρου ένδοξον γνησίαν παράδοσιν. Διακηρύττομεν ανάληψη αιματηρού πλέον αγώνος κατά πάσης βίαιας και ανελευθεράς επιβουλής πατρίω ελληνική γλώσσα ημών.

Αποκρουόμεν εισαγωγήν σχολείος ημών διδαχής μακεδονοσλαβικής διαλέκτου αναπολούσης εποχήν βίας, απειλής, τρόμου, αγχόνης, αιωνίων μέσων βουλγαρικής τακτικής. Ορίζομεν Επιτροπήν εκ των κ. Χατζητρύφωνος, Ι. Τάικου, Ν. Χατζημήτσεφ και Δ. Πέτρου Δίνε και εντελλόμεθα υποβολή τηλεγραφικώς ψήφισμα Πρόεδρον Κυβερνήσεως και Κοινωνίας Εθνών.

Έχουν ενδιαφέρον οι Έλληνες που αποτελούσαν την επιτροπή αγώνα και υπέγραφαν το ψήφισμα: Χατζημήτσεφ, Χατζητρύφωνος, Τάικου και Πέτρου Δίνε.

Μετά από αυτά τα γεγονότα, το βιβλίο αποσύρθηκε.

Με την δικτατορία Πάγκαλου το καλοκαίρι του 1926, ονομάστηκαν οι σλαβόφωνοι «σερβική μειονότητα» και το θέμα με τους Βούλγαρους έκλεισε εκεί. Η περιπέτεια όμως του Abecedar δεν σταμάτησε ...

Όπως είναι γνωστό σε όλους μας, η χρήση στην Ελλάδα των λέξεων «μακεδονικός», «Μακεδόνα» κτλ, πάντα είχαν καθαρά γεωγραφικό προσδιορισμό. Τα ίδιο ακριβώς ισχύει και στη Βουλγαρία.

Η μεγάλη πλειοψηφία των σλαβόφωνων που είχαν απομείνει στην Ελλάδα μετά τη συνθήκη του Νεϊγύ, ήταν κυρίως ελληνικής συνείδησης.

Τον Μάιο του 1925, ο Πρόεδρος της Επιτροπής Αποκαταστάσεως Προσφύγων John Cambell, έγραφε στην Κ.τ.Ε. για τους σλαβόφωνους της Δ.Μακεδονίας ότι ήταν «ολοκληρωτικά Έλληνες στα αισθήματα, μολονότι μιλούσαν βουλγαρικά».

Οι βουλγαρόφωνοι αυτοί, είχαν βοηθήσει την Ελλάδα στο παρελθόν και γίνονταν δεκτοί ως έξοχοι καλλιεργητές και ως Έλληνες για κάθε πρακτικό σκοπό εκτός από τη γλώσσα.

Την εποχή του Abecedar, η διαμάχη για το ποιος θα είχε το πάνω χέρι στην ευρύτερη περιοχή της Μακεδονίας, γίνονταν μεταξύ Ελλήνων, Βούλγαρων και Σέρβων.

Οι Βούλγαροι τότε, δημιούργησαν την VMRO, μια οργάνωση που μιλούσε για αυτονόμηση πρώτα της Μακεδονίας και αργότερα προέβλεπε την προσάρτησή της στην Βουλγαρία.

Στην πορεία του χρόνου, η οργάνωση αυτή μεταλλάχθηκε πολλές φορές: πότε ναζιστική, έπειτα κομμουνιστική, στη συνέχεια χωρισμένη σε βουλγαρική και γιουγκοσλαβική, η οποία τελευταία και δημιούργησε με την γνωστή τερατογέννηση, την πολιτική λεγόμενη «εθνότητα» των...«Φυρόμιανς»!

Στην τερατογέννηση αυτή όμως, βοήθησαν και κάποιοι Έλληνες κομμουνιστές που διέφυγαν ηττημένοι μετά την τραγωδία του εμφυλίου στην Ελλάδα.

Συμμετείχαν σε διάφορους «πολιτιστικούς» οργανισμούς του Τίτο και προπαγάνδιζαν τη νέα «μακεδονική» γλώσσα, για να υπονομεύσουν την πρώην πατρίδα τους που έμεινε στα χέρια του...«εχθρού», όπως παραδέχεται και ο ίδιος

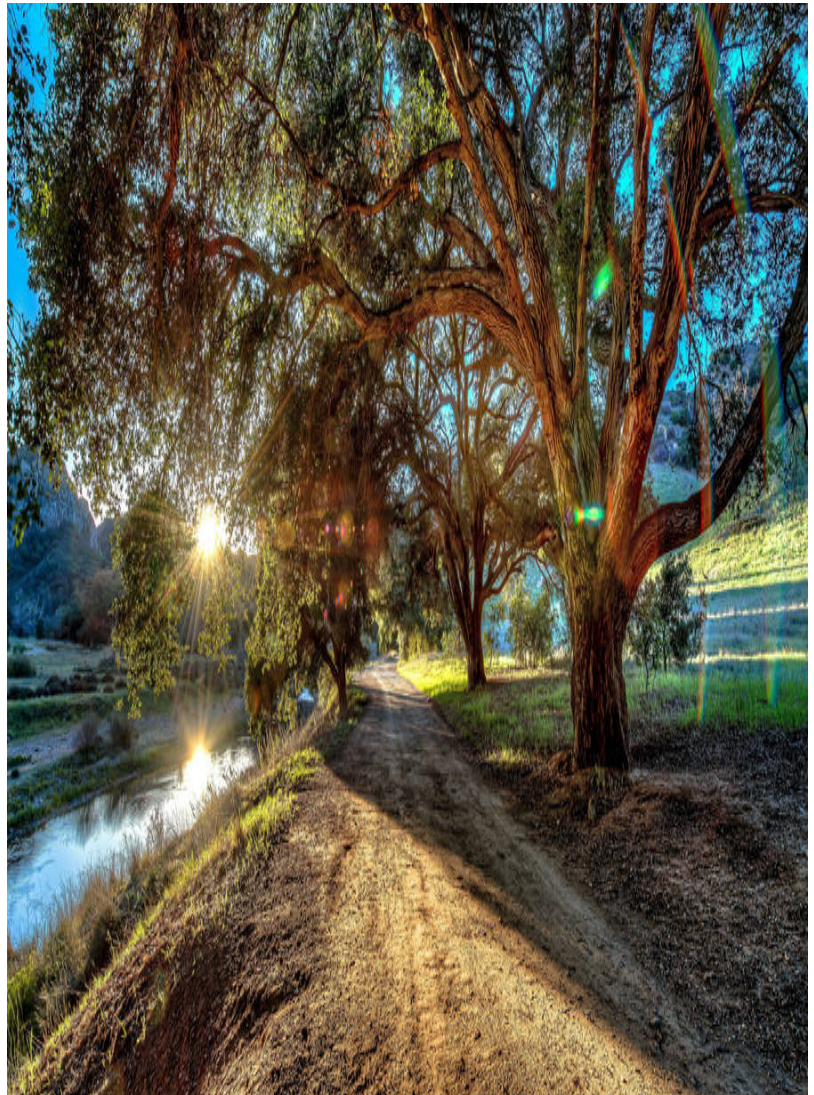
ο Καπετάν Γιαννούλης -ο διοικητής της 8ης μεραρχίας του Δ.Σ.- στο ημερολόγιό του που εκδόθηκε από τον άλλο καπετάνιο σύντροφό του, Παπαϊωάννου.

Οι «Μακεδόνες» λοιπόν σήμερα, μεταλλάχθηκαν από ναζιστές και έπειτα κομμουνιστές, σε...νεοφιλελεύθερους!

Και το Abecedar από μια έντιμη (αλλά και ανόητη) φιλολογική προσπάθεια εκ μέρους της Ελλάδας, μετατράπηκε σε πολιτικό όργανο στα χέρια μιας ομάδας ανθρώπων που πάσχουν από «μόνιμη φυλετική διαταραχή».

Έτσι βρέθηκαν και στην πατρίδα μας άνθρωποι, που επιχείρησαν και διέπραξαν ωμή πλαστογράφηση του Abecedar και το παρουσίασαν μάλιστα με φοβερό θράσος στην Βαρσοβία στις 9 Οκτωβρίου του 2006, στην διάσκεψη για τις μειονότητες του ΟΑΣΕ!

Το νέο Αναγνωστικό επανακυκλοφόρησε για πρώτη φορά από τις εκδόσεις «Μπατάβια» (την επιμέλεια της επανέκδοσης είχε ο γνωστός για τις «φιλελληνικές» θέσεις του, Ελληνολλανδός γιατρός, Γεώργιος Νακρατζάς και ο πρόλογος του βιβλίου υπογράφεται από τον γραμματέα του Ουράνιου Τόξου Πάυλο Φιλίπωφ

Βοσκόπουλο) -υπό την αιγίδα του Ευρωπαϊκού Γραφείου των Λιγότερο Ομιλούμενων Γλωσσών, της Ελληνικής Επιτροπής του Γραφείου και του κόμματος «ΕΕΣ-Ουράνιου Τόξου»- και παρουσιάστηκε σε εκδήλωση, σε αίθουσα της ΕΣΗΕΑ.

Έδωσαν μάλιστα αντίγραφα του πλαστογραφημένου Abecedar (αποτελείται από 158 σελίδες, εκ των οποίων μόνο οι 40 προέρχονται απ' το πρωτότυπο αναγνωστικό), στον εκπρόσωπο της Ελλάδας κύριο Μάνεση και στην Υπουργό των Εξωτερικών, Ντόρα Μπακογιάννη!

Κανείς τους δεν πρόσεξε, ότι στο πρώτο μέρος του νέου αυτού βιβλίου βρίσκονταν το πρωτότυπο βιβλίο της ελληνικής κυβέρνησης του 1925 -που ήταν δημόσιο έγγραφο, αφού προέκυψε από υποχρεώσεις της χώρας μας από διεθνή συνθήκη- και στο δεύτερο μέρος του, νέου δήθεν, πλαστογραφημένου Abecedar, βρίσκονταν το κυριλλικό-«μακεδονικό», που καμία σχέση δεν έχει με εκείνο του πραγματικού Abecedar;

Η καθηγήτρια Α. Ιωαννίδου (Γλωσσική Ετερότητα στην Ελλάδα, ΚΕΜΟ, σελ 214) χαρακτηριστικά αναφέρει για την γλώσσα του Abecedar:

«Άλλο κωμικό φαινόμενο ήταν το Abecedar, το οποίο δε, Abecedar έχει ούτε αρχή ούτε τέλος. Και αυτό δεν βασίζεται σε κάποιο ιδίωμα, πάντως οι συγγραφείς κάπως προσπάθησαν...

Είναι τουλάχιστον σλαβικό το κείμενο...

Φυσικά είναι ελλιπέστατο. Δεν έχει πλήρη παραδείγματα, κάνει λάθη και είναι ασυνεπές ως προς την απόδοση των διαφόρων τύπων.

Έχουμε εδώ μια άσχημη παρουσίαση από την επίσημη σλαβομακεδονική βιβλιογραφία, που παραλλάζει το βιβλίο για να αποδειχθεί η εγγύτητα των ιδιωμάτων με τη σλαβομακεδονική.

Με άλλα λόγια: Ένα πρόχειρο κατασκεύασμα, του οποίου η προχειρότητα δεν καταγγέλθηκε επαρκώς. Φυσικά δεν είναι δυνατόν να προσδιοριστεί σε ποια διάλεκτο βασίστηκε - αφού σύμφωνα με την έρευνα του κ. Μιχαηλίδη ούτε οι συγγραφείς γνώριζαν απαραίτητα τη γλώσσα που έπρεπε να καταγράψουν, αναγκασμένοι από το σύμφωνο Πολίτη-Καλφώφ και τις συγκυρίες».

Χαρακτηριστικό είναι, ότι η παραποιημένη επανέκδοση του βιβλίου αυτού, έφερε ακόμα και τις αντιδράσεις ενός άλλου γνωστού «φιλέλληνα» (και πρώην συνοδοιπόρου του Βοσκόπουλου), του Νικόλαου Στοΐδη-Στογιάνωφ, ο οποίος, αισθανόμενος «ριγμένος» πλέον, μιλά για παραχάραξη της «ιστορίας» και φροντίζει για την «αποκατάσταση της ιστορικής αλήθειας» (ακούγεται πολύ καλό ως ανέκδοτο).

Το Abecedar με το λατινικό αλφάβητο και το κυριλλικό-«μακεδονικό», το ένα πλάι στο άλλο μπορείτε να το βρείτε εδώ.

Βέβαια, όσο ανθέλληνας κι αν είναι ο Στοΐδης, δεν μπορεί να αγνοήσει έτσι εύκολα κανείς, κάποια έγγραφα, προγενέστερα μάλιστα του Abecedar, όπως το ακόλουθο (πατήστε στην εικόνα για μεγέθυνση), σύμφωνα με το οποίο, ο Έλληνας συμβολαιογράφος Λουκάς Βασιλείου, το 1916 σε χωριό της Έδεσσας, βεβαιώνει

ότι η συμβαλλόμενοι της συμβολαιογραφικής πράξης, «Μη ειδότες την Ελληνικήν αλλά την Μακεδονικήν διάλεκτον» (δηλαδή, αγνοούν την ελληνική διάλεκτο και μιλούν την «μακεδονική»).

Ακόμη και λεξικό υπάρχει του 1907 (Τσιούλκας) που λέει ότι η «μακεδονική» (έτσι την αποκαλεί) γλώσσα είναι σλαβοφανής (όχι σλαβική) αλλά κατά βάση ελληνική, σαν τα τσακωνικά.

Κάπως έτσι λοιπόν, αρχίζει και δημιουργείται το «μακεδονικό ζήτημα» και τρέχουμε τώρα να συμμαζέψουμε τ' ασυμμάζευτα...

Πηγές

Greek Alert (αποσπάσματα από άρθρο του εκπαιδευτικού Αναστάσιου Καζαντζίδη)
| macedonia-greece.blogspot.com | el.wikipedia.org | oakke.gr |
doncat.blogspot.com | akritas-history-of-makedonia.blogspot.com